VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2020. gada 9. decembrī*

Eiropas Savienības preču zīme – Spēkā neesamības atzīšanas process – Eiropas Savienības grafiska preču zīme "BASIC" – Agrāki valsts komercnosaukumi "basic" un "basic AG" – Relatīvi atteikuma pamati – Apzīmējuma, kas nav tikai vietēja mēroga, izmantošana komercdarbībā – Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 4. punkts un 53. panta 1. punkta c) apakšpunkts (tagad – Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 4. punkts un 60. panta 1. punkta c) apakšpunkts) – Daļēja atzīšana par spēkā neesošu – Lēmums, kas pieņemts pēc tam, kad Vispārējā tiesa atcēla iepriekšējo lēmumu – Lietas nodošana atpakaļ apelācijas padomei – Lēmuma par lietas nodošanu atpakaļ autora kompetences neesamība – Regulas (EK) Nr. 216/96 1.d pants – Pretprasība

Lietā T-722/18

Repsol, SA, Madride (Spānija), ko pārstāv *J.-B. Devaureix* un *J. C. Erdozain López*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *H. O'Neill* un *V. Ruzek*, pārstāvji,

atbildētāja,

otra procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībniece, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā –

Basic AG Lebensmittelhandel, Minhene (Vācija), ko pārstāv *D. Altenburg*, advokāte,

par prasību, kas celta par *EUIPO* Apelācijas otrās padomes 2018. gada 22. augusta lēmumu (lieta R 178/2018-2) attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Basic Lebensmittelhandel* un *Repsol*,

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs E. M. Kolinss [*A. M. Collins*] (referents), tiesneši V. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un G. De Bāre [*G. De Baere*],

sekretāre: A. Juhāsa-Tota [*A. Juhász-Tóth*], administratore,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 7. decembrī,

ņemot vērā *EUIPO* atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 4. martā,

* Tiesvedības valoda – angļu.

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 27. februārī,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, pretprasību, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2019. gada 27. februārī,

ņemot vērā *EUIPO* atbildes rakstu uz pretprasību, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 10. jūlijā,

ņemot vērā *EUIPO* atbildes rakstu uz pretprasību, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 28. jūnijā,

ņemot vērā atbildes uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem, ko Vispārējās tiesas kancelejā *EUIPO* iesniedza 2020. gada 4. martā un prasītāja – 2020. gada 6. martā,

pēc tiesas sēdes 2020. gada 3. jūlijā

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2007. gada 29. janvārī prasītāja, *Repsol, SA*, iesniedza Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam (*EUIPO*) Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu saskaņā ar grozīto Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 (1993. gada 20. decembris) par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) (aizstāta ar grozīto Padomes Regulu (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Kopienas preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.), kas aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.)).

2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir šāds grafisks apzīmējums, un saistībā ar to reģistrācijai ir pieteikta zila, sarkana, oranža un balta krāsa:

3 Pakalpojumi, attiecībā uz kuriem tika pieteikta preču zīmes reģistrācija, ietilpst tostarp 35. un 39. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no šīm klasēm atbilst šādam aprakstam:

– 35. klase: "tabakas, preses izdevumu, bateriju un rotaļlietu komerciāla mazumtirdzniecība";

– 39. klase: "pārtikas pamatpreču, konditorejas izstrādājumu un saldumu konditorejas, saldējumu, iepriekš sagatavotas pārtikas, tabakas, preses izdevumu, bateriju un rotaļlietu izplatīšanas pakalpojumi".

4 Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts 2007. gada 16. jūlija *Bulletin des marques communautaires* [*Kopienas Preču Zīmju Biļetenā*] Nr. 34/2007.

5 Apstrīdētā preču zīme tika reģistrēta 2009. gada 4. maijā ar numuru 5648159.

6 2011. gada 26. septembrī persona, kas iestājusies lietā, *Basic AG Lebensmittelhandel*, iesniedza pieteikumu par apstrīdētās preču zīmes daļēju spēkā neesamības atzīšanu attiecībā uz iepriekš 3. punktā minētajiem pakalpojumiem.

7 Šis pieteikums ir balstīts uz Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta a) apakšpunktu (tagad – Regulas 2017/1001 60. panta 1. punkta a) apakšpunkts), to lasot kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu (tagad – Regulas 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts), un uz Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunktu (tagad – Regulas 2017/1001 60. panta 1. punkta c) apakšpunkts), to lasot kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 4. punktu (tagad – Regulas 2017/1001 8. panta 4. punkts).

8 Persona, kas iestājusies lietā, lai pamatotu pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, ciktāl tas ir balstīts uz Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta kopīgajiem noteikumiem, ir atsaukusies uz šādu agrāku Eiropas Savienības grafisku preču zīmi, kas pieteikta reģistrācijai 2004. gada 15. janvārī un reģistrēta 2005. gada 29. aprīlī, un atbilstīgi atjaunota:

9 Šī agrākā preču zīme apzīmēja preces un pakalpojumus, kas ietilpst 29.–33., 35., 42. un 43. klasē.

10 Lai pamatotu pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, ciktāl tas bija balstīts uz Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 8. panta 4. punkta kopīgajiem noteikumiem, persona, kas iestājusies lietā, ir norādījusi "firmas zīmes" 1994. gada 25. oktobra *Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen* (*Markengesetz*) (Likums par preču zīmju un citu apzīmējumu aizsardzību; *BGBl.* 1994 I, 3082. lpp., un *BGBl.* 1995 I, 156. lpp.) 5. panta izpratnē "basic" un "basic AG", ko tā izmantojot komercdarbībā Vācijā un Austrijā, sniedzot šādus pakalpojumus: "pārtikas preču, saimniecības preču, bioloģisko preču un citu ikdienas patēriņa preču mazumtirdzniecība, ēdināšanas pakalpojumi".

11 Lai pamatotu savas tiesības uz šīm firmas zīmēm, persona, kas iestājusies lietā, pieteikumam par spēkā neesamības atzīšanu pievienoja virkni pierādījumu, kas ietver izdrukātus savas tīmekļvietnes ekrānuzņēmumus, gada pārskatus par 2004.–2006. gadu, piegādātāja vēstules, preču pavadzīmi, rēķinus, pārdošanas statistiku, ar zvērestu apliecinātu paziņojumu, ko sagatavojis tās mārketinga nodaļas darbinieks, tabulas, kurā ir detalizēti norādīts tās veiktais apgrozījums, tirdzniecības brošūras, veicināšanas un reklāmas materiālus, diplomu "2006. gada uzņēmējs", kas piešķirts diviem tās vadītājiem, izgriezumus no 2003.–2006. gada preses un *Landgericht München I* (Minhenes I apgabaltiesa, Vācija) 2006. gada 9. septembra spriedumu.

12 Pieteikumā par spēkā neesamības atzīšanu persona, kas iestājusies lietā, ir arī citējusi attiecīgos Likuma par preču zīmju un citu apzīmējumu aizsardzību 5. un 15. panta noteikumus, kā arī Vācijas tiesu nolēmumus, kurā šie noteikumi ir interpretēti.

13 2012. gada 24. maijā persona, kas iestājusies lietā, atbildēja uz prasītājas 2011. gada 29. decembrī iesniegtajiem apsvērumiem un iesniedza virkni pierādījumu, lai pierādītu, ka iepriekš 8. punktā attēlotā agrākā Eiropas Savienības grafiskā preču zīme ir tikusi faktiski izmantota. Tā iekļāva papildu pierādījumus 2013. gada 4. martā iesniegto apsvērumu pielikumā.

14 Anulēšanas nodaļa ar 2013. gada 8. oktobra lēmumu apmierināja pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 8. panta 4. punktu, un atzina apstrīdēto preču zīmi par daļēji spēkā neesošu, tas ir, ciktāl tā bija reģistrēta attiecībā uz iepriekš 3. punktā minētajiem pakalpojumiem. Anulēšanas nodaļa uzskatīja, ka līdz ar to nebija nepieciešams pārbaudīt spēkā neesamības pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta a) apakšpunktu kopsakarā ar 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta noteikumiem.

15 2013. gada 2. decembrī prasītāja, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu (tagad – Regulas 2017/1001 66.–71. pants), iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu.

16 Ar 2015. gada 11. augusta lēmumu *EUIPO* Apelācijas pirmā padome apstiprināja Anulēšanas nodaļas lēmumu un noraidīja apelācijas sūdzību. Tā uzskatīja, ka Anulēšanas nodaļa bija pareizi piemērojusi spēkā neesamības pamatu, kas paredzēts Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunktā, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 8. panta 4. punktu. Šajā ziņā tā tostarp konstatēja, ka no personas, kas iestājusies lietā, sniegtajiem pierādījumiem juridiski pietiekami izriet, ka agrākie apzīmējumi "basic" un "basic AG" tika izmantoti komercdarbībā, kas nav tikai vietēja mēroga, šīs pēdējās minētās tiesību normas izpratnē. Tāpat kā Anulēšanas nodaļa, tā uzskatīja, ka nebija nepieciešams pārbaudīt spēkā neesamības pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta a) apakšpunktu kopsakarā ar 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta noteikumiem.

17 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2015. gada 29. oktobrī iesniegto prasības pieteikumu prasītāja cēla ar lietas numuru T-609/15 reģistrētu prasību par Apelācijas padomes 2015. gada 11. augusta lēmuma atcelšanu.

18 Ar 2017. gada 21. septembra spriedumu *Repsol YPF/EUIPO – Basic* ("BASIC") (T-609/15, EU:T:2017:640) Vispārējā tiesa atcēla Apelācijas padomes 2015. gada 11. augusta lēmumu, uzskatot, ka Apelācijas padome, pamatojoties tikai uz pierādījumiem, uz kuriem bija balstīts šis lēmumus, proti, kas norādīti iepriekš 11. punktā, nevarēja secināt, ka bija izpildīts nosacījums par norādīto apzīmējumu izmantošanu komercdarbībā. Saistībā ar attiecīgo laikposmu Vispārējā tiesa norādīja, ka personai, kas iestājusies lietā, ir jāpierāda, ka apzīmējumi "basic" un "basic AG" bija izmantoti komercdarbībā Vācijā ne tikai apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma, bet arī pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniegšanas datumā. Lai gan attiecīgie pierādījumi juridiski pietiekami pierādīja, ka minētie apzīmējumi bija izmantoti komercdarbībā Vācijā pirmajā datumā, tomēr nepierādīja, ka tie vēl tika izmantoti otrajā datumā.

19 2018. gada 24. janvārī lietu pēc 2017. gada 21. septembra sprieduma *BASIC* (T-609/15, EU:T:2017:640), pamatojoties uz grozīto Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2017/1430 (2017. gada 18. maijs), ar ko papildina [Regulu Nr. 207/2009] un atceļ [..] Regulas (EK) Nr. 2868/95 un (EK) Nr. 216/96 (OV 2017, L 205, 1. lpp.) (aizstāta ar Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2018/625 (2018. gada 5. marts), ar ko papildina [Regulu 2017/1001] un atceļ Deleģēto regulu [..] 2017/1430 (OV 2018, L 104, 1. lpp.)), un it īpaši tās 35. panta 4. punktu (tagad – Deleģētās regulas 2018/625 35. panta 4. punkts), Apelācijas padomju prezidents nodeva atpakaļ Apelācijas otrajai padomei, piešķirot lietai numuru R 178/2018-2.

20 Ar 2018. gada 22. augusta lēmumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") Apelācijas otrā padome pēc visu personas, kas iestājusies lietā, izvirzīto spēkā neesamības pamatu izvērtēšanas atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumu, ciktāl ar to bija apmierināts pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu attiecībā uz pakalpojumiem "tabakas, preses izdevumu, bateriju un rotaļlietu komerciāla

mazumtirdzniecība", kas ietilpst 35. klasē, un "tabakas, preses izdevumu, bateriju, rotaļlietu izplatīšanas pakalpojumi", kas ietilpst 39. klasē. Turpretim tā apstiprināja šo pēdējo minēto lēmumu, ciktāl ar to bija apmierināts pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu attiecībā uz pakalpojumiem "pārtikas pamatpreču, konditorejas izstrādājumu un saldumu konditorejas, saldējumu, iepriekš sagatavotas pārtikas izplatīšanas pakalpojumi", kas ietilpst 39. klasē. Tā nonāca pie šiem secinājumiem, it īpaši ņemot vērā Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunktā, to lasot kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 4. punktu, paredzētā spēkā neesamības pamata izskatīšanā pierādījumus, ko 2012. gada 24. maijā iesniedza persona, kas iestājusies lietā (skat. iepriekš 13. punktu).

Lietas dalībnieku prasījumi

Par prasījumiem, kas iesniegti prasības pamatošanai

21 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest *EUIPO* un personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

22 *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par prasījumiem, kas iesniegti pretprasības pamatošanai

23 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to ir atcelts Anulēšanas nodaļas lēmums;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt pretprasību;

– piespriest personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kuri tai radušies saistībā ar atbildes rakstu uz pretprasību.

25 *EUIPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– izskatīt pretprasību, ar kuru tiek lūgts daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunkta, to aplūkojot kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 4. punktu, pārkāpumu;

– pakārtoti – noraidīt pretprasību, ar kuru tiek lūgts daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta a) apakšpunkta, to aplūkojot kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pārkāpumu.

Juridiskais pamatojums

26 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus. Pirmais pamats, kas ir izvirzīts kā galvenais, attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 65. panta 6. punkta (tagad – Regulas 2017/1001 72. panta 6. punkts) pārkāpumu. Otrais pamats, kas ir izvirzīts pakārtoti, attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta pārkāpumu.

27 Lai pamatotu pretprasību, persona, kas iestājusies lietā, izvirza divus pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvota Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunktā, lasot to kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 4. punktu, paredzētā spēkā neesamības pamata kļūdaina piemērošana. Ar otro pamatu tiek apgalvota Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta a) apakšpunktā, lasot to kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, paredzētā spēkā neesamības pamata kļūdaina piemērošana.

28 Prasītājas izvirzītais pirmais pamats ir sadalīts divās daļās. Saistībā ar pirmo daļu tā apgalvo, ka lieta ir tikusi pārdalīta Apelācijas otrajai padomei, balstoties uz kļūdainu juridisko pamatu, proti, Deleģētās regulas 2017/1430 35. panta 4. punktu. Saistībā ar otro daļu tā norāda, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 207/2009 65. panta 6. punkts, būtībā pārmetot Apelācijas padomei, ka tā nav ievērojusi 2017. gada 21. septembra sprieduma *BASIC* (T-609/15, EU:T:2017:640) *res judicata* spēku, apstrīdētajā lēmumā ņemot vērā Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunktā, to lasot kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 4. punktu, paredzētā spēkā neesamības pamata izskatīšanā papildu pierādījumus, kas iesniegti 2012. gada 24. maijā.

29 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

30 Attiecībā uz prasītājas izvirzītā pirmā pamata pirmo daļu ir jākonstatē, ka par ko turklāt starp pusēm nav strīda – tiesību norma, uz kuras pamata lieta būtu jāpārdala apelācijas padomei pēc 2017. gada 21. septembra sprieduma *BASIC* (T-609/15, EU:T:2017:640), bija Komisijas Regulas (EK) Nr. 216/96 (1996. gada 5. februāris), ar ko paredz Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelācijas padomes procesuālos noteikumus (OV 1996, L 28, 11. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 2082/2004 (2004. gada 6. decembris) (OV 2004, L 360, 8. lpp.), 1.d pants, nevis Deleģētās regulas 2017/1430 35. panta 4. punkts.

31 Lai gan ar Deleģētās regulas 2017/1430 80. pantu ir atcelta tostarp Regula Nr. 216/96, tomēr tajā ir paredzēts, ka to turpina piemērot "jau uzsāktiem procesiem, kuriem [Deleģēto] regulu [2017/1430] nepiemēro saskaņā ar 81. pantu, līdz šie procesi ir izbeigti". No Deleģētās regulas 2017/1430 81. panta 2. punkta j) apakšpunkta izrietēja, ka V sadaļu, kurā tostarp ietilpst 35. panta 4. punkts, nepiemēro apelācijām, kas apelācijas padomē iesniegtas pirms 2017. gada 1. oktobra. Tā tas ir šajā lietā, ņemot vērā, ka ar 2017. gada 21. septembra spriedumu *BASIC* (T-609/15, EU:T:2017:640), ar kuru Apelācijas padomes 2015. gada 11. augusta lēmums tika atcelts pilnībā, šis lēmums ar atpakaļejošu spēku tika izņemts no tiesību sistēmas un atjaunots ar apelācijas sūdzību, ko prasītāja bija iesniegusi *EUIPO* par Anulēšanas nodaļas 2013. gada 2. decembra lēmumu, proti, pirms 2017. gada 1. oktobra.

32 Grozītās Regulas Nr. 216/96 1.d pantā "Lietas nodošana pēc Tiesas sprieduma" bija paredzēts:

"1. Ja saskaņā ar Regulas [Nr. 207/2009] [65]. panta 6. punktu pasākumi Tiesas sprieduma izpildei, ar kuru pilnībā vai daļēji atcelts Apelācijas padomes vai Lielās padomes lēmums, paredz tās lietas jaunu izskatīšanu Apelācijas padomēs, par kuru tika pieņemts šis lēmums, tad prezidijs izlemj, vai šī lieta nododama tai padomei, kas pieņēma minēto lēmumu, citai padomei vai Lielajai padomei.

2. Ja lietu nodod citai padomei, šīs padomes sastāvā nedrīkst būt locekļi, kuri piedalījās apstrīdētā lēmuma pieņemšanā. Šo noteikumu nepiemēro, ja lieta tiek nodota Lielajai padomei."

33 Deleģētās regulas 2017/1430 35. panta 4. punktā bija paredzēts:

"Ja Apelāciju padomes lēmums lietā ir anulēts vai grozīts ar Vispārējās tiesas vai – attiecīgā gadījumā – Tiesas galīgu nolēmumu, Apelācijas padomju prezidents nolūkā šo nolēmumu izpildīt atbilstīgi Regulas [..] Nr. 207/2009 65. panta 6. punktam lietu saskaņā ar šā panta 1. punktu iedala Apelācijas padomei, kuras sastāvā nav locekļu, kuri pieņēmuši anulēto lēmumu, izņemot, ja lieta nodota paplašinātajai Apelācijas padomei [..] vai ja anulēto lēmumu pieņēmusi Lielā padome."

34 Tādējādi, piemērojot grozītās Regulas Nr. 216/96 1.d panta 1. punktu, lēmums par lietas pārdalīšanu apelācijas padomei pēc atceļoša sprieduma ietilpa Apelācijas padomju prezidija kompetencē, lai gan atbilstoši Deleģētās regulas 2017/1430 35. panta 4. punktam šis lēmums bija Apelācijas padomju prezidenta kompetencē. Līdz ar to ir jāsecina, ka šajā lietā lēmumu par lietas pārdalīšanu Apelācijas otrajai padomei pēc 2017. gada 21. septembra sprieduma *BASIC* (T-609/15, EU:T:2017:640) ir pieņēmusi iestāde, kurai nebija attiecīgas kompetences, šajā gadījumā – Apelācijas padomju prezidents.

35 *EUIPO*, neapšaubot minēto secinājumu, apgalvo – lai gan attiecīgās lietas pārdalīšana bija veikta uz Deleģētās regulas 2017/1430 35. panta 4. punkta pamata, praksē tā atbilda prasībām, kas ir noteiktas grozītās Regulas Nr. 216/96 1.d pantā. *EUIPO* skatījumā, var uzskatīt, ka šajā lietā prezidijs ir izvērtējis un apstiprinājis lietas pārdalīšanu Apelācijas otrajai padomei, jo 2018. gada 23. aprīļa sanāksmē tas nav izteicis nevienu iebildumu pret šo pārdalīšanu, kas ir minēta ziņojumā, kuru saskaņā ar Apelācijas padomju prezidenta lēmumu, kas piemērojams kopš 2017. gada 1. oktobra, ir apstiprinājis minētais prezidents un kurš ir iesniegts prezidijam, lai to informētu par konkrētā laikposmā atceltajām lietām un ļautu tam sniegt iespējamos apsvērumus saistībā ar to pārdali.

36 Šie apgalvojumi ir jānoraida. Tas vien, ka prezidijs ir ticis informēts par pārdalīšanas lēmumu, ko pieņēmusi iestāde, kurai nav kompetences, proti, cita iestāde, nevis prezidijs, un ka nav ticis izteikts neviens iebildums pret šo lēmumu, nenozīmē, ka prezidijs ir jāuzskata par šī lēmuma autoru un ka līdz ar to ir novērsts iepriekš 34. punktā konstatētais prettiesiskums. Šajā kontekstā ir jāatzīmē, ka *EUIPO* nav minējis nevienu tiesību normu, kas ļautu secināt pretējo.

37 Tāpat ir jānoraida *EUIPO* arguments – kuram tiesas sēdē pievienojās persona, kas iestājusies lietā, – ka rezultāts būtu bijis tāds pats, ja izskatāmajā lietā būtu piemērots grozītās Regulas Nr. 216/96 1.d pants, proti, ja lieta tās pārskatīšanai būtu pārdalīta apelācijas padomei, un ka prasītāja neesot paskaidrojusi, kādā veidā ar Deleģētās regulas 2017/1430 35. panta 4. punkta, nevis minētās tiesību normas piemērošanu tai esot nodarīts kaitējums.

38 Ir taisnība, ka no judikatūras izriet – procedūras pārkāpums var izraisīt lēmuma pilnīgu vai daļēju atcelšanu tikai tad, ja tiek konstatēts, ka šāda pārkāpuma neesamības gadījumā apstrīdētajam lēmumam varētu būt cits saturs (skat. spriedumu, 2018. gada 1. februāris, *Philip Morris Brands/EUIPO – Explosal* ("Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel"), T-105/16, EU:T:2018:51, 78. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Šajā gadījumā tomēr ir jākonstatē, ka *EUIPO* arguments par grozītās Regulas Nr. 216/96 1.d panta pārkāpuma ietekmi uz apstrīdētā lēmuma saturu ir pilnīgi spekulatīvs. Ir taisnība, ka, piemērojot šo tiesību normu, prezidijs būtu pārdalījis lietu apelācijas padomei, lai tā izskatītu lietu no jauna. Ir arī taisnība, ka tā izvēle būtu varējusi krist uz Apelācijas otro padomi. Tomēr tieši tāpat tas būtu varējis pārdalīt lietu citai apelācijas padomei, tostarp tai, kas pieņēma Vispārējās tiesas atcelto lēmumu, un šajā pēdējā minētajā gadījumā pretēji Deleģētās regulas 2017/1430 35. panta 4. punktā noteiktajam tai nebūtu pienākuma neiekļaut sastāvā locekļus, kas pieņēma šo lēmumu. Ņemot vērā, ka apelācijas padome tiek izvēlēta un tās sastāvs noteikts posmā pirms lēmuma pieņemšanas un tam ir būtiska ietekme uz šī lēmuma saturu, nav iespējams ne apstiprināt, ne atspēkot, ka, nododot lietu citai

apelācijas padomei, tās pieņemtais lēmums būtu atšķirīgs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 3. jūlijs, *Cytochroma Development*/ITSB – *Teva Pharmaceutical Industries* ("ALPHAREN"), T-106/12, nav publicēts, EU:T:2013:340, 31. punkts).

40 Visbeidzot *EUIPO* veltīgi norāda uz faktu, ka prasītāja Apelācijas otrajā padomē nav izvirzījusi jautājumu par lietas pārdalīšanu, balstoties uz kļūdainu juridisko pamatu, lai gan Apelācijas padomju kancelejas 2018. gada 24. janvāra vēstulē, proti, gandrīz septiņus mēnešus pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, tā tika informēta par šīs lietas nodošanu minētajai apelācijas padomei, pamatojoties uz Deleģētās regulas 2017/1430 35. panta 4. punktu. Šī vēstule bija tikai informatīva vēstule bez uzaicinājuma iesniegt varbūtējus apsvērumus.

41 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasības pirmā pamata pirmā daļa ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ pilnībā bez nepieciešamības izskatīt šī pamata otro daļu un arī šīs prasības otro pamatu. Pretprasībai, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu, šīs atcelšanas dēļ vairs nav priekšmeta, un par to vairs nav jālemj.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Atbilstoši Reglamenta 137. pantam, ja tiesvedība lietā tiek izbeigta pirms sprieduma taisīšanas, Vispārējā tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem pēc saviem ieskatiem.

43 Tā kā šajā lietā saistībā ar prasību *EUIPO* un personai, kas iestājusies lietā, nolēmums ir nelabvēlīgs, tiem ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem. Šai ziņā *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, katrs sedz pusi no prasītājas tiesāšanās izdevumiem.

44 Saistībā ar pretprasību, ņemot vērā, ka tās priekšmeta neesamība izriet no prasības pamatotības, *EUIPO* un personai, kas iestājusies lietā, ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī katram segt pusi no prasītājas tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas otrās padomes 2018. gada 22. augusta lēmumu lietā R 178/2018-2.**

2) **Par pretprasību nav jālemj.**

3) ***EUIPO* un *Basic AG Lebensmittelhandel* sedz savus, kā arī katrs atlīdzina pusi no *Repsol, SA* tiesāšanās izdevumiem.**

Collins Kreuschitz De Baere

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 9. decembrī.

[Paraksti]